

CAPITOLUL 1

Mișun prin companie încă de la prima oră a zilei, iar acum, văzând că ceasul digital de pe biroul meu indică ora nouă și un sfert, mă ridic pentru a mă îndrepta către sediul destinat organizării de evenimente. Mă voi întâlni cu noua manageră, Kristen Moore și o voi supune primei ei sarcini în cadrul Imperiului. Datorită fostei mele iubite, Verra, sunt nevoit să mă bag pe sub pielea noii managere, astfel încât să o fac să se îndrăgostească de mine. Destul de clișeic, însă nu și când este în joc compania pentru care am muncit încă de la vârsta de douăzeci și unu de ani.

Cobor din aripa imobiliarelor, traversând cu pași repezi campusul și ajung, în cele din urmă, în cea a evenimentelor. Simt zeci de furnicături năpustindu-se asupra palmelor mele, fapt ce mă face să îmi strâng pumnii și să mă gândesc la orice altceva ce m-ar putea calma în acest moment. Salut câteva angajate, apoi dau cu privirea de cea a lui Sam și zâmbesc ușor.

— Ce dimineață frumoasă, nu-i așa? mă ia Sam peste picior, știind cât de iritantă este situația pentru mine.

— Într-atât de frumoasă încât îmi doresc să mă evapor, mormăi și îmi țugui buzele, aruncându-i brunetei o privire analizoare.

Nu îi este deloc ușor nici ei, asta pot să o spun după expresia facială pe care o are. Buzele îi sunt ușor lipite într-o linie dreaptă, iar sprâncenele aproape că se ating datorită încruntăturii constante pe care și-o menține pe chip.

— Kristen a ajuns deja și se instalează în biroul ei.

Primesc informația și dau aprobator din cap, apoi pufăi ușor printre buze și îmi așez palmele în șolduri. Mă rotesc preț de câteva secunde pentru a privi în jurul meu, în speranța că va apărea ceva ce să mă scoată din situația asta.

— Urează-mi succes, spun aproape în șoaptă și îmi unesc buzele, după care râd ușor când Sam mă bate prietenește pe umăr.

— Al doilea birou de pe culoarul stâng!

Respirația mea se accelerează și, brusc, gândul îmi fuge la modul în care ar putea decurge întreaga întâlnire. Poate că această Kristen Moore este, într-adevăr, o încrezută, așa cum o caracteriza deseori Verra. Poate că atitudinea ei va lăsa de dorit, iar asta îmi va face sarcina și mai grea decât este deja. Dar, cu toate acestea, trebuie să fiu răbdător și să îmi ofer răgazul necesar pentru a-mi crea propria părere.

Bat ușor la ușa biroului și aud o voce hotărâtă din spatele ei. Intru și privirea mi se oprește asupra aceleiași femei din pozele pe care le-am văzut. Faimoasa Kristen Moore.

— Bună dimineața, domnule Grayson! mă salută ea politicos și se ridică de pe scaun.

Văd că și-a făcut temele. Știe cum mă cheamă, deci putem sări peste partea stânjenitoare în care ar trebui să facem cunoștință.

— Bună dimineața și ție, domnișoară Moore! o salut înapoi, fiindu-mi destul de ciudat să mă adresez cu un pronume de politețe unei femei care este cu doar doi ani mai mică decât mine.

Ne așezăm simultan pe scaune și o văd cum își scoate o agendă și un pix din geantă. Are de gând să ia notițe în modul clasic, în loc să folosească laptopul primit din partea companiei, pe care îl are chiar în fața ochilor ei. Îmi mijesc subtil ochii și o analizez cu atenție.

Părul ei blond stă prins într-un coc strâns la baza cefei, în timp ce o şuviță din breton îi cade răzleață în partea stângă, încadrându-i astfel chipul. Stratul nu foarte strident de ruj crem ce îi învelește buzele, îi oferă un gram în plus de senzualitate, pe lângă faptul că pot vedea, chiar și dacă stă pe scaun, armonia dintre talia și șoldurile ei.

— După cum bine obișnuim aici de aproape patru ani încoace, *Evenimentul de Aur* se apropie cu pași repezi și, datorită faptului că este evenimentul anului, totul trebuie să fie planificat cu precizie, explic și fac o pauză scurtă. Este vorba de o seară dansantă, unde se vor da câteva premii celor mai norocoși, adaug, lăsându-mă pe spate.

— Sună minunat, spune și zâmbește ușor în colțul gurii.

— Într-adevăr. Acum, ce am eu nevoie de la tine este să te ocupi de partea ornamentală și anume, aranjamente florale, ghirlande sau chiar și coloane în stil ionic care să aibă plante curgătoare în jurul lor, explic, iar ea notează de zor în agenda ei. De asemenea, cromatica este și ea importantă. Mi-aș dori să pui accent pe roșu, alb și poate puțin negru pe ici-colo.

Kristen dă afirmativ din cap și văd că desenează trei litere mari pe foaia agendei. Mă încrunt, însă aleg să nu o întreb ce semnifică.

— În cât timp trebuie să fie totul gata?

— Vinerea aceasta este evenimentul deci, ai trei zile la dispoziție.

— În regulă. Cum vă voi pune în posesia aranjamentelor? întreabă ea curioasă și își așază coatele pe marginea biroului.

— Le vei aduce aici, la sediu, iar conform adresei pe care ți-o va da Samantha, unul dintre șoferii companiei le va livra în resortul meu, spun și afișez un zâmbet larg la final.

— De ce buget dispuneți?

— Oh, am uitat de partea asta. Samantha îți va da un card cu care te vei descurca doar de această dată. Este unul dintre cardurile mele și vei plăti cu el, iar bugetul nu contează atâta timp cât aranjamentele merită banii.

— Am înțeles, rostește apăsător și încuviințează printr-o mișcare din cap.

— Cum ți se pare până acum aici? întreb și mă las ușor pe spate, continuând să o privesc cu atenție.

Văd cum inspiră adânc și își curbează buzele într-un zâmbet vag.

— Toată lumea pare să fie foarte prietenoasă, însă nu mă pot pronunța încă. Sper să reușesc să mă integrez și să ating așteptările pe care le aveți de la mine, explică ea cu seriozitate.

— CV-ul tău a fost, într-adevăr, formidabil, crede-mă. Sunt sigur că nu vei da greș, spun, iar asta o face să zâmbească larg.

— Vă mulțumesc, domnule Grayson.

Ne privim preț de câteva secunde, după care mă ridic în picioare și îmi dreg ușor glasul.

— Mult succes în prima ta zi aici, iar dacă ai nevoie de informații suplimentare sau ai anumite curiozități despre companie, nu ezita să mă întrebi, bine?

— Bine, vă mulțumesc mult!

Ne zâmbim reciproc înainte să ies din birou, după care îmi ȋugui ușor buzele, în timp ce îmi îndrept pașii către biroul Samanthei. Mă simt de parcă aș fi intrat într-o operațiune infracțională, iar eu tocmai am prins la înghesuială prima victimă.

— Ce bine că te găsesc aici și nu trebuie să alerg prin tot sediul după tine, răsuflu ușurat în momentul în care o observ pe brunetă, stând liniștită în fața ecranului luminos de pe birou.

— Cum a mers mica întâlnire? chicotește, arcuindu-și o sprânceană, în timp ce eu mă așez pe fotoliul din fața ei și încep să îmi frec tâmpilele.

— A mers bine, dar deja simt că se umple paharul doar când mă gândesc în ce naiba m-am băgat, mormăi și mă las moale în fotoliul acoperit în totalitate din piele ecologică.

— Și când te gândești că-i doar începutul...

— Asta mă omoară, șoptesc, oftând cu greu și simțind cum parcă o piatră masivă mi se așază pe piept.

Cum de pot să sacrific sentimentele cuiva pentru a nu-mi pierde compania și să dau aprobarea sinei mele de a o lua pe drumul degradării mele ca și persoană? Îmi e greu să cred că am ajuns, din nou, în pragul de a face compromisuri, dar până când nu găsesc o cale de a evita închisoarea, în cazul în care Verra își deschide gura, trebuie să îi respect planul cu sfințenie.

— Va fi bine, sunt sigură de asta, încearcă Sam să mă îmbuneze, însă tot ceea ce scoate de la mine este un simplu pufăit.

— Măcar unul dintre noi e optimist.